

en lang Række af Aar indtil for to Aar siden. Man gaar ud fra, at man med fuld Nøiagtighed kan gjøre det, idet Kommunitetets Formue dog vil være mere end tilstrækkelig til at afholde de Udgifter, som Kommunitetets egenlige og nærmeste Formaal kunne kræve. Udvalgets Flertal finder derfor ikke, at der er nogen egentlig Grund til at fravige den i en Række af Aar fulgte Praxis, hvorefter man lod Kommunitetet dække Universitetets Underbalance, og man finder navnlig ikke, at der er nogen Grund til at paalægge Statskassen og derved gennem Skatteyderne i Almindelighed nogen Udgift i den Henseende, da man er overbevist om, at det er ganske umødvendigt. Men det staar ikke for Udvalget som det mest Afgjørende, om Tilskudet tilveiebringes fra den ene eller den anden Side. Hvad der staar for Udvalgets Flertal som afgjørende, er kun dette, at der stiftes Universitetet et saadant Tilskud, at det ikke nødes til idetmindste i en større Maalestok at bruge sin Kapitalformue, og som Følge deraf kan Udvalgets Flertal ogsaa meget godt slutte sig til det foreliggende Forslag, hvorefter der af Kommunitetet kun skal udredes 50,000 Kr., medens der af Statskassen skal udredes 50,000 Kr. Hvad Kommunitetet angaar, kan der ikke blot anføres den almindelige Grund, at Stiftelsens egentlige Formaal ikke udkræver alle dens Midler, for at understøtte det beslagtede og i lange Tider i Forbindelse dermed satte Universitet, men der er ogsaa en anden Betragtning, som for Udvalgets Flertal i den Henseende har havt Betydning og har bevirket, at Udvalgets Flertal har ment ikke at burde opgive den Tanke at lade Kommunitetet yde Tilskud til Universitetet. Det er den, at Kommunitetet i en meget lang Række af Aar har ydet et saadant Tilskud, et aldeles fast Tilskud, som skrives sig fra Tider, der ligge langt tilbage, længe før den nuværende Forsatning, Tilskud, der for en stor Del hvile paa kongelige Resolutioner fra den absolute Regerings Tider, og man finder, at et Tilskud af denne Art, som i den Grad har vundet Tidens Hædd og hviler paa et Grundlag, der i det Hele maa stilles ved Siden af særlige Love, bør man formentlig ikke opgive. Derfor gaar man ud fra, at der ikke er nogen Grund til at lade Kommunitetet slippe aldeles for Tilskud. Hvad Staten angaar, har den jo den almindelige Forpligtelse til at underholde Universitetet, som er en Følge af, at Universitetet er et Statsinstitut, og betragter man Universitetet som en separat Fond, som det er og bestandig har været opført paa Finantsloven, saa kan man ogsaa sige, at Staten i Virkeligheden af forskjellige Grunde skylder Universitetet Noget i pekuniær Henseende, idet der er ikke saa Tilfælde, hvor Universitetet har overtaget Byrder, der hidtil have hvilet paa Statskassen, og hvor det ogsaa har været Meningen fra første Færd af, at Statskassen derfor skulde yde Universitetet et vist Bedelag, medens man i

Tidens Løb har strøget Bedelaget og ladet Universitetet beholde Byrden. Saalænge Universitetet var istand til at opretholde sig, kunde det ogsaa forsaavidt være det Samme; men naar det Døielik kommer, da Universitetet ikke er istand dertil, indtræder det Billigheds- og Nøisædighedskrav paa Statskassen, at denne nu skal yde et saadant Tilskud, som behøves. I den Henseende skal jeg blot nævne kirurgisk Akademi, som i sin Tid blev forenet med Universitetet, i hvilken Anledning der ogsaa i en Række af Aar blev ydet Universitetet et Tilskud fra Statskassen, der var lig med de daværende Udgifter ved det kirurgiske Akademi, nemlig noget over 7,000 Rd. Dette Tilskud er imidlertid forlængst strøget, medens derimod hele det videnskabelige Apparat, som ved kirurgisk Akademi blev forenet med Universitetet, ikke alene eksisterer, men i et større og kostbarere Omfang end dengang. En lignende Betragtning gjælder ogsaa med Hensyn til det zoologiske Museum. Dengang det tgl. zoologiske Museum blev forenet med Universitetet og henlagt under dette, da var det ogsaa oprindeligt Meningen, at Universitetet fra Statskassen skulde have et Tilskud, der svarede til den Udgift, som Staten havde haft af det zoologiske Museum. Dette Tilskud som Universitetet imidlertid ikke i Virkeligheden til at oppebære, idet man paa Grund af Statskassens mindre gunstige Tilstand dengang — det var umiddelbart efter Krigen i 1864 — fandt, at man midlertidigt burde lade Universitetet alene bære Udgifterne ved det zoologiske Museum, midlertidigt og saalænge Universitetet formaaede det. Ogsaa her er der et billigt Krav paa, at der fra Statens Side ydes Universitetet Tilskud. Og endelig er der endnu en Sag, som jeg tillod mig at minde om ved første Behandling, som her maa komme i Betragtning, og det er det, at man uden videre har berøvet Universitetet dets Ret til $\frac{1}{3}$ af Udbyttet ved Salget af den ældre botaniske Haves Grund, en Indtægt, som sikkert vil stige op til høit over 100,000 Rd. De Foranstaltninger, som foreslaas, og som Udvalget støtter, bestaa altsaa i, at der tillægges Universitetet et Tilskud fra Staten paa 50,000 Kr. og et Tilskud fra Kommunitetet paa 50,000 Kr.; fremdeles at der eftergives Universitetet dets Gjæld til Kommunitetet hidrørende fra Anlægget af den botaniske Have, en Gjæld, som løber op til 146,000 Rd. eller 292,000 Kr., og endelig, at Udgiften ved Museumsbygningen i den nye botaniske Have, en Udgift, som løber op til 112,000 Kr., overføres fra Universitetets Budget til Kommunitetets. De Vædringsforslag, som ere stilled under disse to Institutter, angaa altsaa kun dette Forhold. Der er nemlig kun et eneste Vædringsforslag, nemlig det, der angaar Summen 17,200 Kr., og som gaar ud paa, at denne Sum skal føres indenfor Linien, og Posten nedfattes med dette Beløb, som ikke vedkommer denne Sag; men dette Vædringsfor-